

ספורו של רבי אליעזר בן הורקנוס

בארץ ישראל לפני הרבה שנים,
הורקנוס שם חי ולו מספר בנים.
כל יום לשדות יצא, בניו עמו,
ובן אחד אתם, אליעזר הוא שמו.
האחים חורשים והעמל פה רב,
אך הוא בצד עומד, דמעות לו בעיניו.
האב אותו שואל: "מדוע תתעצב?
את כל הדאגות ספר לאב אוהב".

**אני כה רוצה לעזב אדמה,
לשבת ללמד תורת ה' תמימה.
הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:
לעסוק בתורה, שבתי בבית ה'!**

ללמד תורה עכשיו? הן זה ממש מוזר!
אתה אינך צעיר, אתה כבר מבוגר.
לא, לא, לא אסכים, הבט נא בשדות –
צריך עוד לחרוש, רבות העבודות.
עם שחר אליעזר קם לו ועבד,
חרש את השדות, גמר הכל לבד.
לא המתין דקה, בלי כסף בכיסיו,
ירושלימה – הוא צעד כך ברגליו.

**אני כה רוצה לעזב אדמה,
לשבת ללמד תורת ה' תמימה.
הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:
לעסוק בתורה, שבתי בבית ה'!**

הדרך ארוכה ואמתחתו ריקה...

זֶה כָּלֵל לֹא מִשְׁנָה, נִפְשׁוּ הֵן כֹּה חֲשָׁקָה!
הַבֶּטֶן רַעְבָּה אַךְ אֵין הִיא חֲשׂוּבָה,
כִּי הַעֵיקָר בִּלְב מִנְגִּינָה עֲרָבָה.

הִנֵּה – יְרוּשָׁלַיִם בְּאוֹפֶק,
וְשֵׁם – שֵׁם יְשִׁיבָתוֹ שֶׁל רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאי.
אֵיזִי זְכוּת לְהִיּוֹת אֶחָד מִתְלַמִּידֵיו!

לִירוּשָׁלַיִם בָּא, מַחֲלִיט הוּא כְּמוֹכֵן
לְלִמּוּד בִּישִׁיבַת רַבֵּן יוֹחָנָן.
הִנֵּה הוּא כָּבֶד הַגִּיעַ אֶל בֵּית הַמִּדְרָשׁ,
נִכְנָס וּמִתְיִישֵׁב, לְבֹא כָל כָּךְ נִרְגָּשׁ.

אֵינִי צָרִיךְ לְעֲצָמִי מְאוּמָה,
רוּצָה רַק לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבִקֵּשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לְעֶסֶק בְּתוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'!

בְּלִי אוֹכֵל וְשִׁתִּיה פּוֹתַח הַגִּמְרָא.
לְרַגַע זֶה יַחַל – סוֹף סוֹף יִלְמַד תּוֹרָה.
שִׁקִּיק קֹטֵן בִּצַּד מְלֹא כָּלוּ בַחּוּל,
כִּשְׁרַעַב יִקַּח מִשֵּׁם קִצַּת לֶאֱכֹל.
יוֹשֵׁב בִּצַּד מִקְשִׁיב הוּא לְדַבְּרֵי הָרַב
אֲךָ לֹא מִבֵּין מְאוּם, וְצִעְרוּ כֹּה רַב.
בּוֹכָה הוּא וְהִנֵּה רָאוּ אֵלָיו נִיגָשׁ
רַבֵּן יוֹחָנָן לְשֹׂאוֹל אֵיךְ הִמְרַגֵּשׁ.

אֲנִי כֹה רוּצָה לְעֲזֹב אֲדָמָה,
לְשִׁבֵּת לְלַמֵּד תּוֹרַת ה' תְּמִימָה.
הֵן אַחַת אֲבִקֵּשׁ כָּל עוֹד אֲנִי נוֹשֵׁם:
לְעֶסֶק בְּתוֹרָה, שְׁבִתִּי בְּבֵית ה'!

למד אותו הרב היטב עד שהבין,
ואליעזר כה שמח, לא האמין.
הגה הוא בתורה בלילה וביום,
עדיו שק החול איתו בכל מקום.
עד אשר רבן יוחנן הרגיש
ריח אדמה נודף מפי האיש!
עקב הוא אחריו, את שק החול גלה,
ומאז תמיד הזמינו לסעודה.

**אני כה רוצה לעזב אדמה,
לשבת ללמד תורת ה' תמימה.
הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:
לעסוק בתורה, שבתי בבית ה'!**

יגע אז אליעזר ולמד שנים,
עד אשר נהיה אחד הרבנים.
ישב הוא ב"מזרח", כולם אותו כיבדו.
"תלמיד חכם גדול!" – הכל בזאת הודו.
אחת הסעודות נשא הוא את דברו,
ופניו קורנות, זורחות ומאירות,
והקול חוצב כמו בהר סיני,
נשק לו אז רבן יוחנן בן זכאי.

**אני כה רוצה לעזב אדמה,
לשבת ללמד תורת ה' תמימה.
הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:
לעסוק בתורה, שבתי בבית ה'!**

ואביו בינתיים את כל זאת ראה,
ובבנו עכשיו שמח והתגאה,

ומרוב אושרו הבטיח לו האב:

"ממני תקבל רוב כסף וזהב!"...

רבי אליעזר לאביו ענה:

"תורת ה' – הן היא המתנה.

איני צריך ממון, איני צריך מעות,

רק דבר אחד רוצה אני מאד:

אני כה רוצה לעזב אדמה,

לשבת ללמד תורת ה' תמימה.

הן אחת אבקש כל עוד אני נושם:

לעסוק בתורה, שבתי בבית ה'!